

המלחמה, המתנ"סים וסולידריות חברתית

והרגישו חובה זכות והתגייסו. וגם הם מתלוננים שלא ניצלו אותם מספיק. "רני יקר", אני שואל את רן יול בתוך השידור, "איך שומרים על הסולידריות הזאת בחברה הישראלית וגם בחברה למתנ"סים שלנו? מדוע אנחנו צריכים מלחמות כדי לאהוב, כדי לפרגן, כדי לסייע ולהתגייס ללא תנאי? איך מחזקים את ה'ביחד', איך לומדים להעריך את הדברים הפשוטים, הטובים שעושים כל כך טוב לאחרים? זהו. זה נגמר או שאנחנו יכולים לשמר משהו מזה, את האחריות שכל אחד הרגיש, את המעורבות שדרשנו מעצמנו, את הבחירות הטובות שעשינו למען עצמנו ולמען האחרים?" רן יול.

זה איש הקבע מהצפון, שנמצא בשליחות במתנ"ס אופקים. אני שואל אותו, כמעט כמו מביע משאלה. והוא, בתוך החוויה, מעדיף ליהנות ממה שהוא מעניק וממה שמעניק לו הרגע. יש זמן גם לתובנות. מיקי מירו שואל. אומר קצת בתסכול. "ההם משם, אלה שרק לא מזמן רצו להפריט אתכם, את החברה למתנ"סים. הם ידעו להעריך את מה שאתם עושים?"

הלוואי, אני חושב. אנחנו זקוקים לכל רגע של חיבה. לכל מעשה של תמיכה. של סיוע כדי להגשים את החזון שלנו בעם ישראל. בשדרות. אצל אבי סולימני. סוף יום. עייפים. הרבה מתנדבים של "מקום בלב". בכל מקום הם נמצאים. מרשים. בחמ"ל, ישיבת סגל יומי. מצלמים לחדשות מסביב. והם רגועים שם בשדרות. הם מתורגלים. רגילים לתקשורת ולצרכים התמידיים שלהם. רגילים גם לטילים. אבי מתפנה לרגע. לוחצים יד לראש העיר החדש. אבי מספר עליו שמרגישים שיש פה מי שדואג. שאכפת לו, שעושה. סוגרים את היום אצל החבר הטוב, אלון סוסטר. תודה לך אלון שאתה תמיד כל כך מפרגן וגם מאמין שזה מגיע לנו.

בדרך חזרה כבר חושך. אבנר מורי מתקשר. ראש מועצת מרחבים. איש יקר. "אבנר" אני אומר, "אין כאן קוסמות. אנחנו שכל הזמן בקשר עם תושבים, מכירים אותם, את המשפחות, איפה הם עובדים, מי קשור למי ואיזה משפחה זקוקה למה. אנחנו שמכירים כל פינה בקהילה בימים של שלוה וחדווה, אנחנו בוודאי יודעים מה לעשות גם שטילים יורדים וילדים בוכים".

תודה לכם חבריי לעבודה, מנהלי המתנ"סים וצוותי העובדים הנפלאים שהיו שם. שעשו למען. שהתגייסו. שנתנו הכול. תודה לצוות מחוז דרום הנפלא ולצוות מחוז מרכז. תודה למנהלים בכל מחוז ובכל מתנ"ס. תודה לצוות המטה שהיה שם כמו שצריך ונדרש למען כל מנהל וכל מתנ"ס. תודה לחברי בהנהלת החברה, לחברי הדירקטוריון על התמיכה לאורך כל רגע. תודה לכל הארגונים שעזרו. למשרד לנגב והגליל, לרשות לפיתוח הנגב. למשרד החינוך ומחוז הדרום, לאגד ירושלים, לארגון הקבלנים בירושלים, למשרד הביטחון – פס"ח ולרח"ל, תודה לכם!

חוף אשקלון. מרכז הקל"ה. הילה, אתי, כרמלה ובטי גאות כל כך במה שהן עושות. מראות לי על צג המחשב את מאות החיבורים שעשו בין אנשים בקהילת חוף אשקלון לבין האמצעים שהרשויות השונות וגם החברה למתנ"סים העמידו לרשותן. איציק גאה וסיגל פריינטה מתרשמת מאוד. מחייכת בסיפוק. עכשיו זה שלה. סיפור קטן אתי מבקשת לספר. היה טיל באחד היישובים. אב ומשפחתו החליטו שזהו. הם נוסעים להירגע. התקשרו למרכז ההקל"ה והם כבר יוצאים לדרך. "אנחנו מצאנו להם סידור בצימר שאחד המתנ"סים בצפון הציע לנו", אומרת אתי בסיפוק. אזעקה. רצים למקלט. יש סדר. ממחרים ודואגים אחד לשני. מחכים כמה דקות. מישהי במקלט בהלם. רועדת. פולטת מילים לא ממש מובנות. החברות מחבקות. נפגעת הלהם קוראים לזה. נפילה. המירס בחמ"ל אומר נפילה ליד כרמיה. נפגעים? לא יודעים.

במשרד. בוחן את אתר החברה שלנו שמתעדכן מדי יום. הרבה ידיעות. "מורדי ביטון והצוות שלו ממתנ"ס מעלה יוסף העמיסו", כך כתוב, "ארוחת בוקר גלילית וירדו דרומה למשרדי מחוז הדרום כדי לפנק את העובדים". מרגש. מתקשר למורדי לפרגן. להביע הערכה. הוא הרי יודע מה זה מלחמה בעורף. "לא עשיתי כלום. אל תעשה מזה עניין. הם שם בדרום עובדים קשה. רצינו לפנק אותם. לתת להם תשומת לב. שיבינו שבחברה שלנו יודעים להעריך את מה שהם עושים".

אס.אמ.אס. רוטט לי בכיס. "איתן יקר. בלהט העשייה טרם יצא לי להודות לך. המנהלים וצוותי המתנ"סים שבאו לנתיבות להזדהות ולסייע בשעה זו מקסימים. אתה יכול להיות גאה בחברה שאתה המנכ"ל שלה. איתן, אני גאה להיות חלק מהחברה למתנ"סים. סימה כהן יפרח". כמה קטנה ורזה ככה גדולה, אני חושב. מתנ"ס נתיבות. רק כשנתיים ומשהו קודם נכנסה למתנ"ס מדשדש. עכשיו המתנ"ס במרכז החיים של הקהילה. יחיאל זוהר, ראש העיר המדהים שלה, כבר לא עוצר את עצמו מלפרגן לה. למי שמכיר את יחיאל. זה משהו.

לילה. בדרך מהדרום. אני נוהג. סיגל עייפה. חוזרים מסיוור במתנ"סים בדרום. אתמול היינו באולפן עם האיש הכי חברתי בתקשורת הישראלית. מיקי מירו. פרגנו ביחד למנהלי המתנ"סים. והם סיפרו וסיפרו וכל כך הרגשנו אותם. את המחויבות. האחריות. ההתגייסות. את אמנון פנחס, שעשה שבת עם אשתו בנתיבות; את אורי מרכוס, שבשקט בשקט היה עזר ותמיכה לרן באופקים; את שוש בן משי, שנתנה את הנשמה עד שהלך לה הקול; את נועם כהן, שקודם עשה וגייס את זהבה והשנשינים שלה למרכז הפעלה עורפי בדימונה ורק אחר כך ביקש עזרה ובסוף גם גייס את החברות שלנו נעמה וענבר מקרן מיראז; את יקי, ניצן ומירב, מבית פוסטר, מרמת השרון ומקדימה צורן, שאירחו מדי יום מאות ילדים מהדרום; את הירושלמים שכבר הפכו מומחים באירוח ופיתחו מסורת של התנדבות ושל חסד וגם קצת יכולת קיטור על כך שלא משתמשים בהם מספיק. והצפוניים, שחוו כבר מלחמה

איך שומרים על הסולידריות הזאת בחברה הישראלית וגם בחברה למתנ"סים שלנו? מדוע אנחנו צריכים מלחמות כדי לאהוב, כדי לפרגן, כדי לסייע ולהתגייס ללא תנאי?

מיקי מירו שואל/אומר קצת בתסכול. "ההם משם, אלה שרק לא מזמן רצו להפריט אתכם, את החברה למתנ"סים. האם הם ידעו להעריך את מה שאתם עושים?"

אנחנו, שמכירים כל פינה בקהילה בימים של שלוה וחדווה, אנחנו בוודאי יודעים מה לעשות גם שטילים יורדים וילדים בוכים